

12.5.42.

Ljubljana mi Zofii.

Javim ti da danes sem dobil tvoje pismo. Jast sem pri dobrem zdravju kar enako želim tebi in ostalim.

Pri ko sem dobil pismo v roke, nisem ga tel otpret, prvo pogledam pisavo na noslovu, pri sem primetu da je s neko nervoso pisano, potem prestajem znanost, in vidim da si se sedam milimetro prvi stavela, in sam pri seli sem si rekul.

Gotovo moja Draga je to pismo pisala, mi pri dobi volji, in mislu sem si kaj bo pu sele notri.

Nisem se emotil, napisano use na povrh, nije use moja krievka, ma enako moja. Upravi se lakaj sem to pisal, ma kako nebo človek zgubil zinec, seli dan delat na vroini, in use druge, li ih bone se tam povedal, potem deset dni pres mojega glasu. Tavit bo prijatelj bi skupaj spravamo deli pisma, a za mene et nikjer nič. To je bil usrok omenu pismu.

Se ti hi imas use, lepo sebo, kadar ti je
drago gres na snici, a drugace zivraj v
lepi reki, i na gladnem, morsko i gorsko vodo
na dva koraka, pa pri usem temu se enoviraš.

Pises pisma lahko pri velikem svetlu, just
se moram truditi pri petrolejski lampi, ce pa
ster piba pa se na lednik me teka, ki niso
se nam tresi, in ushilo Franci ti je pisal
do daver osam pisma a dobil citiri.

Tem Draga da trpis, na Franci le mora
mora naproint naj snim, ne pa ko ti prais
da naj ti rajsi praveu poprej ce le tem capustit,
Kako ti se moglo to zgoditi, po moji glavi,
samo neka druga sila nedoumka bi mogla
to storit. Neven kaj misliš ti v temu slucaju
naproint, ma vem da nič, lei do tega nelo-
pista.

Lahko naj bol razumlivi odgovor
v tem brucijem, bodi vesla in upaj v
našo ljubezen.

Spizni pozdrave in poljube naj
vedno ljubeni sarocenci Franci.